

Chương 18

Có Với Nhau Một Người Con Chung

Văn phòng thám tử tư ở thành phố A vẫn còn là một tổ chức được ít người biết đến, ông chủ ở đây là một thanh niên trẻ trông như một con khỉ ốm, tin tức cũng nhanh nhạy y như khỉ vậy.

Nhưng riêng chuyện Lệnh Mạn nhờ hẳn lần này thì lại không được suôn sẻ cho lắm, hẳn theo dõi suốt mấy tháng, chạy khắp các thành phố trong cả nước mới tìm được tin tức chính xác.

Bắt đầu từ ngày Hạ Vũ Nhu kết hôn, đột nhiên Lệnh Mạn nhớ tới người cha không có lương tâm kia của mình, không biết bây giờ ông ấy sống ra sao...

Có lẽ là xuất phát từ sự tò mò, cũng có lẽ là xuất phát từ hoài niệm, cái ý nghĩ này dần nảy sinh trong đầu Lệnh Mạn, cả ngày quấy nhiễu khiến cô ngủ không yên.

Lệnh Mạn quyết định hỏi thăm một chút tin tức của ba mình.

Nhưng mà biển người mênh mông, muốn tìm một người đã mất liên lạc suốt mười năm nào có dễ như vậy? Cuối cùng người giới thiệu đã uỷ thác cho Tiểu Cố làm giúp cô chuyện này.

Lệnh Mạn ngồi xuống trước bàn làm việc, Tiểu Cố đưa cho cô một xấp ảnh chụp.

Còn có một tờ giấy chứng tử.

Lệnh Mạn nhìn hẳn không hiểu lắm.

Tiểu Cố giải thích: “Chị xem đi.”

Mười phút sau, Lệnh Mạn như người mất hồn đi ra khỏi văn phòng thám tử.

Ba cô Lệnh Đông Hoa, được xác nhận đã chết vì bệnh từ cách đây 5 năm tại một bệnh viện.

Mặc dù biết ông ấy là một kẻ khốn nạn, tình cha con với ông cũng đã tiêu tan ngay từ cái ngày ông ấy bỏ mẹ con cô đi theo bồ nhí.

Nhưng đột nhiên biết được ông ấy không còn trên đời nữa, trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm thấy nặng nề.

Ngoài ra Tiểu Cố còn đưa cho cô một xấp hình chụp hai mẹ con.

Người mẹ chính là người đàn bà mà Lệnh Mạn từng căm hận gọi là hồ ly tinh, tên là Kỷ Tâm Du.

Mà người con trai... đáng vẻ lại có mấy phần giống với Lệnh Đông Hoa.

Suy đoán của Lệnh Mạn thật không sai.

Tiểu Cố nói cho cô: “Kỷ Tâm Du và Lệnh Đông Hoa có với nhau một người con chung, năm nay mười sáu tuổi, đang là học sinh lớp mười hai.”

Lệnh Mạn vô cùng sửng sốt.

Mười sáu tuổi?

Như thế có nghĩa là bọn họ đã sinh ra đứa bé này từ trước cả khi bỏ trốn?

Lệnh Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

Lệnh Đông Hoa, ông đúng là cái loại người...!

Người đã không còn nữa nhưng vẫn không để cho cô yên ổn!

Cô đã có một đứa em trai Lý Trác Vân đủ để cô đau đầu rồi, giờ tự nhiên lại thò ra thêm một đứa em trai cùng cha khác mẹ không rõ lai lịch.

Cảm thấy cô vẫn còn chưa đủ phiền lòng hay sao?

Tiểu Cố nói tiếp: “Tôi còn thăm dò được một ít tin tức liên quan đến cậu ta, thành tích ở trường học của cậu ta vô cùng ưu tú, học nhảy mấy lớp, đoạt được rất nhiều giải thưởng lớn.”

Lệnh Mạn không phục chút nào.

Bụng của Kỷ Tâm Du là cái gì vậy?

Tại sao sinh đứa con nào cũng đều là thiên tài chứ?

Tiểu Cố lại nói: “Thế nhưng bây giờ điều kiện kinh tế của nhà họ rất khó khăn, chắc là sẽ không có cách nào cho cậu ta học lên đại học.”

Lệnh Mạn quay trở về biệt thự của Lý gia, ngồi trên ghế salon ngây người rất lâu.

Hạ Vũ Nhu thấy cô như vậy thì lại gần hỏi han: “Sao vậy Mạn Mạn?”

Lệnh Mạn dường như không nghe thấy gì.

Hạ Vũ Nhu vô cùng lo lắng, lay lay bả vai cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lệnh Mạn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào khuôn mặt người mẹ đã luôn vất vả vì mình.

Dù sao thì bà và Lệnh Đông Hoa cũng từng là vợ chồng.

Có lẽ không nên nói cho bà biết chuyện này...

Lệnh Mạn khẽ lắc đầu, mỉm cười: “Không có gì đâu.”

Lập tức lại biến thành Hạ Vũ Nhu rên rỉ than thở, bà ngồi xuống cạnh cô kể khổ: “Bà ngoại con xuất viện, nhất định cứ đòi về quê, mẹ không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.”

Lệnh Mạn nói: “Nếu thế thì cứ cho bà về quê đi, sống mãi ở đây cũng nhàm chán.”

Hạ Vũ Nhu nói: “Điều kiện ở nông thôn đâu có tốt bằng thành phố, ở đây đi bệnh viện cũng thuận tiện hơn, về quê mà chẳng may có chuyện gì xảy ra thì ai chăm sóc bà? Đừng có hy vọng vào mấy người bác và dì con.”

“Con sẽ chăm sóc bà.” Lệnh Mạn đứng dậy: “Cứ quyết định như vậy đi, tháng sau con đưa bà về quê.”

Lệnh Mạn phát hiện ra Lý Trác Vân rất thích chạy đến mấy vùng nông thôn, vừa nghe thấy cô phải về quê ở gần thành phố X, ngay lập tức muốn đi cùng.

Anh đeo ba lô ngồi xuống ghé phụ lái, ra lệnh cho cô như lẽ đương nhiên: “Lên đường thôi.”

Lệnh Mạn khó hiểu nhìn anh chăm chăm.

Vị khách không mời mà đến này không được hoan nghênh cho lắm, ai mà biết liệu anh có gây ra rắc rối gì cho cô hay không cơ chứ.

Gần đây Lý Trác Vân lại dễ dàng giành được huy chương vàng trong cuộc thi Khoa học và Công nghệ Quốc gia, đủ để xoa dịu Lý Nghiễm Thời, vì thế ông cũng đã nói lỏng việc quản thúc anh.

Nhớ đến đồng giải thưởng và huy chương nhiều không đếm xuể ở trong phòng Lý Trác Vân, chẳng hiểu sao trong đầu Lệnh Mạn lại nghĩ đến câu nói của Tiểu Cố.

“Thế nhưng bây giờ điều kiện kinh tế của nhà họ rất khó khăn, chắc là sẽ không có cách nào cho cậu ta học lên đại học.”

Lệnh Mạn vội lắc đầu.

Thôi quên đi, cô cũng không phải là người quá coi trọng tình thân ruột thịt.

Cậu em trai kia cô chưa bao giờ gặp, cứ coi như là cô vẫn chẳng hề biết gì đi.

Lúc Lệnh Mạn khởi động xe, không nhìn được liếc mắt nhìn Lý Trác Vân một cái.

Tình hình gần đây của Kỳ Tâm Du... Liệu cậu ta có muốn biết không?

Chắc là sẽ không rồi.

Dù sao thì cậu ta cũng từng giống cô, đều là đứa con bị bỏ rơi.

Nhà bà ngoại cách Ô Du không xa lắm, chẳng qua là đường xá rất khó đi nên mới hay trì hoãn.

Nửa năm không về đây, Lệnh Mạn cảm thấy dường như mình cũng sắp quên đường rồi.

Ngôi làng đã thay đổi rất lớn, nhiều căn nhà cũ đã bị phá bỏ, ven đường có một chiếc máy xúc đang đỗ, khắp nơi đều là cát sỏi.

Không biết lại đang xây sửa cái gì.

Xương khớp bà ngoại không chịu nổi lác lư, Lệnh Mạn cũng vậy, hai người vừa về đến nhà thì Lệnh Mạn đã vội vàng muốn đưa bà lên giường nghỉ ngơi, nhưng bà ngoại lại không chịu hợp tác.

Bà khăng khăng đòi đi dạo một vòng quanh sân, lại nằm lên chiếc ghế mây của ông ngoại nghỉ một chút.

Nhìn căn nhà mình đã sống suốt hơn nửa đời người, hôm nay cảnh còn người mất, khắp nơi hoang tàn, đôi mắt già nua của bà đã rơm rớm nước mắt.

Nhớ đến người chồng đã qua đời, rớt cuộc thì bà không kìm nén được nữa.

Lệnh Mạn vô cùng hâm mộ tình yêu của bà ngoại, lựa chọn một người chính là cả đời, mặc kệ sinh lão bệnh tử cũng vĩnh viễn bên nhau.

Khi cuộc sống trở nên tốt hơn, vì hiếu thảo mà con cái cháu chắt đưa bà vào thành phố sống, mang tiếng là để bà sống thoải mái hơn, nhưng liệu có ai biết thực ra hành động này đã lại một lần nữa tàn nhẫn chia lìa bà và ông?

Mặc dù Lệnh Mạn và Lý Trác Vân hơn kém nhau bảy tuổi, nhưng ở trong mắt bà ngoại thì vẫn đều là những đứa cháu nhỏ như nhau.

Buổi tối, bà ngoại làm cho hai đứa cháu nhỏ món trứng đánh đường, trứng đánh đường là món ăn vặt quen thuộc nhất trong trí nhớ tuổi thơ của mỗi người con Ô Du.

Đập hai quả trứng gà vào trong nồi, cho thêm long nhãn nấu vào nấu cùng nhau, khi sôi lên thì rải đường trắng.

Hương vị ngọt ngào, chỉ ăn một miếng là đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Trứng đánh đường của bà vẫn là hương vị thân quen thời thơ ấu, hai đứa nhỏ Ô Du vui đùa ăn đến cao hứng.

Bình thường Lý Trác Vân không thích ăn đồ ngọt, nhưng cũng rất nể mặt mà ăn sạch sẽ không thừa lại chút nào.

Mùa đông ở nông thôn lạnh hơn trong thành phố, bà ngoại ở lâu nên cảm thấy quen thuộc, nhưng Lệnh Mạn và Lý Trác Vân vẫn chưa thích ứng được.

Tối hôm đó, hai người ngồi dựa vai vào nhau sưởi ấm bên bếp lửa, Lý Trác Vân khoác một cái áo quân đội dày xù, cả người bọc kín mít mà vẫn còn run lẩy bẩy.

Lệnh Mạn chưa từng nhìn thấy Lý Trác Vân bình dị như vậy, cảm thấy thật buồn cười.

Cô hỏi: “Sao lần này cậu không mang dụng cụ ngắm sao đến?”

Lý Trác Vân liếc cô một cái: “Giữa mùa đông xem sao trăng cái gì, cô muốn tôi chết rét à?”

Lệnh Mạn không nhịn được cười trộm.

Hoá ra Lý Trác Vân cũng vẫn là một con người bình thường.

Trời nóng sẽ chảy mồ hôi, trời lạnh sẽ run cầm cập.

Không khác gì với bọn họ.

Ngay sau đó cô lại cảm thấy tò mò chuyện khác: “Lý Trác Vân, hỏi cậu chút chuyện liên quan đến học tập nhé.”

“Nói đi.”

“Cậu thông minh như vậy, tại sao không học nhảy lớp?”

Không ngờ Lý Trác Vân lại hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải nhảy lớp?”

Vấn đề này Lệnh Mạn cũng đã từng nghĩ qua.

Đúng vậy.

Cậu ta chẳng có lý do gì để phải học nhảy lớp cả.

Lý Trác Vân nói đầy thâm ý: “Thiên tài rất cô độc.”

Lệnh Mạn quay sang nhìn anh.

Mắt anh nhìn thẳng về phía trước, ánh lửa hắt lên gò má của anh, củi trong bếp cháy bập bùng.

Hình ảnh này lại mang lại cho cô một cảm giác ấm áp.

Lệnh Mạn không hề cảm thấy Lý Trác Vân đang cố tình ra vẻ.

Thậm chí cô còn cảm thấy anh nói rất đúng.

Bàn về gia cảnh, tướng mạo, tài năng của Lý Trác Vân, tất cả những người xung quanh đều khó mà theo kịp.

Vốn dĩ anh cũng không hề cô độc, anh vẫn có một đám bạn tốt cùng vui đùa, cùng cãi nhau chí choé.

Đó chẳng phải là một điều may mắn hay sao?

Có được sự may mắn như vậy thì tại sao lại phải nhảy lớp đây?!

Mặc dù ở nông thôn không có lò sưởi, nhưng một mình quần hai lớp chăn dày, vẫn cảm thấy ấm áp như thường.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy con chim sẻ hót líu lo ở ngoài cửa sổ.

Lệnh Mạn lại bị đánh thức bởi một tiếng ồn rất lớn, âm thanh rung chuyển cả trời đất, ban đầu cô còn cho là nhà bên cạnh đang sửa chữa, không để ý nhiều liền trở mình ngủ tiếp.

Thế nhưng ngay sau đó cô lại nghe thấy tiếng một người già không ngừng khóc lóc, dùng tiếng địa phương nói to, giống như là đang cãi nhau với người khác.

Lệnh Mạn mơ màng lắng nghe, đột nhiên giật mình, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Là giọng của bà ngoại!

Cô vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, tiện tay khoác thêm một cái áo bông.

Đúng lúc gặp Lý Trác Vân cũng đi ra từ căn phòng khác, bị tiếng ồn đánh thức nên vẻ mặt anh rất khó chịu.

Hai người cùng ra ngoài nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Lệnh Mạn ra đến cửa thì sợ hết hồn.

Trước cửa đậu một chiếc máy xúc cồng kềnh, đối mặt với họ là cái xẻng to lớn, từng cái răng cưa giáng xuống.

Có một người đang ngồi trong máy xúc, giống như sẽ khởi động máy bất cứ lúc nào.

Bà ngoại bị hai người đàn ông kéo sang một bên, không ngừng giãy giụa, thấy Lệnh Mạn thì vội vàng kêu cứu: “Mạn Mạn! Bọn họ muốn dỡ nhà! Không thể để cho bọn họ dỡ nhà!”

Người đàn ông đứng đầu mắng một tiếng: “Mẹ nó, sao bảo cái nhà này không có người ở? Thế nào mà bây giờ chạy ra đông vậy?”

Lệnh Mạn nhú mày, bước lên hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Người đàn ông nói: “Chúng tôi tới dỡ nhà, mấy người mau tranh thủ thời gian đi khỏi đây, đừng làm chậm trễ tiến độ của chúng tôi.”

“Dỡ nhà? Ai cho phép các người tháo dỡ?”

“Hả?” Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Lãnh đạo đồng ý, chủ nhà đồng ý, cô là ai?”

Lệnh Mạn nói: “Tôi chính là chủ nhà, tôi đồng ý cho các người tháo dỡ bao giờ?”

Người đàn ông đưa một bản hợp đồng cho Lệnh Mạn xem: “Giấy trắng mực đen rành rành ở đây, dỡ nhà và chuyển đi thì các cô sẽ được đền bù một triệu, bây giờ cầm tiền rồi thì đổi ý sao?”

Đền bù một triệu?

Lệnh Mạn đưa tay đoạt lấy bản hợp đồng, nhanh chóng lật xem.

Người đàn ông không chờ nổi nữa, nói với người ngồi trong máy xúc: “Bắt đầu làm việc đi!”

Bà ngoại cố gắng xông đến ngăn cản, lão đảo ngã xuống đất, nằm ngang ở giữa đường.

“Không được! Các người không thể dỡ nhà của tôi! A Tới sẽ không đồng ý!” Bà vừa khóc vừa kêu gào.

A Tới là tên của ông ngoại.

Lệnh Mạn vội vàng chạy đến đỡ bà ngoại dậy, giao cho Lý Trác Vân.

Cô lật tới trang cuối cùng của bản hợp đồng, chỗ ký tên.

Là bác cả và di tư cùng nhau ký.

Hai người này lại dám tự ý giấu mọi người, chưa được sự đồng ý đã tự tiện bán nhà.

Lệnh Mạn cắn răng, thảo nào Hạ Vũ Nhu luôn nói nhất định không được giao bà ngoại cho bọn họ.

Lệnh Mạn nhìn về phía người đàn ông, hỏi: “Mấy người định xây công trình gì ở đây?”

Người đàn ông không trả lời.

Lệnh Mạn: “Tôi chỉ muốn biết ai là người mua nhà của tôi thôi.”

Người đàn ông cân nhắc trong chốc lát, nghĩ là nói cho cô thì cũng sẽ chẳng có vấn đề gì, bèn đáp: “Tập đoàn Nhất Thiên.”

Lệnh Mạn ngó người, nghiêng đầu nhìn Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân hơi cau mày, nhìn qua có vẻ cũng không biết gì.

Người đàn ông hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, hét lên: “Hỏi đủ chưa? Đã cho mấy người xem cả hợp đồng rồi, thế nên mau tránh ra đi! Nếu hôm nay không dỡ xong nhà thì tôi cũng sẽ không về báo cáo công việc được!”

Bà ngoại khóc om sòm: “Không được! Tuyệt đối không thể dỡ! Không còn nhà tôi cũng không sống nổi nữa!”

Người đàn ông tức giận: “Cái bà này tại sao lại vô lý như vậy! Tiền thì nhà bà cũng đã cầm rồi, bây giờ còn muốn thế nào nữa!”

Lệnh Mạn đang muốn mở miệng, đột nhiên Lý Trác Vân đoạt lấy bản hợp đồng trong tay cô, bình tĩnh xé tan thành từng mảnh ngay trước mặt mấy người đàn ông.

Anh lẳng lẳng không nói tiếng nào làm ra một chuyện kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người đều trợn tròn cả mắt.

“Cậu!” Bây giờ người đàn ông mới kịp phản ứng, tức giận đến đỏ cả mặt: “Cậu dám xé hợp đồng!”

Lý Trác Vân chậm rãi nói: “Là tôi xé, làm sao?”

“Cậu!” Người đàn ông giận đến nói không ra lời: “Cậu!”

Lý Trác Vân phui tay, thả đồng giấy vụn xuống đất.

Anh đưa tay về phía người đàn ông: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Người đàn ông trừng mắt: “Làm gì?!”

“Gọi điện thoại cho ông chủ của các người.”

“Cậu tìm ông chủ của bọn tôi làm gì?”

“Ông chủ của các người không phải là Lý Nghiễm Thời sao?”

Người đàn ông không đáp, nheo mắt quan sát Lý Trác Vân: “Cậu là ai?!”

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc, khí thế đê người: “Tôi là cha ông.”